

Sygn. akt I.Ca 258/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
Sędziowie SO :	Alicja Wiśniewska, Agnieszka Kluczyńska
Protokolant:	sekr. sądowy Wioletta Mierzejewska

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w A.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. , (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. , (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Spółki z o.o. w A. od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 15 kwietnia 2019 r. sygn. akt I C 641/17

1. Oddala apelację

2. Zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II-giej instancji.

3. Zasądza od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed sądem II-giej instancji.

4. Oddala wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.

SSO Cezary Olszewski SSO Alicja Wiśniewska SSO Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt: I Ca 258/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w A. wystąpił z pozwem przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zapłaty kwoty 12.497,44 zł tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od naliczanych od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm przepisanych.

Uzasadniając powództwo wskazywał, że dnia 21 listopada 2014 roku doszło do kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o nr rej. (...), będący własnością (...). W następstwie okoliczności w postaci tego, iż odpowiedzialność za szkodę w w/w pojeździe ponosi (...) (Polska) S.A. posiadający polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, powód wystosował do pozwanego pismo zawierające wezwanie do zapłaty odszkodowania, jednakże nie przyniosło ono oczekiwanego przez powoda efektu. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, iż przeprowadzone postępowanie likwidacyjne nie wskazało żadnych zaniedbań lub zaniechań (podczas prowadzonych robót), zaś powstała szkoda stanowi bezpośrednie następstwo niewłaściwego manewru kierującego pojazdem, a nie prowadzonych przez pozwanego prac. Zdaniem powoda szkoda w w/w pojeździe stanowiła bezpośrednie następstwo pracy wykonywanych przez (...) S.A. Na drodze którą w dniu kolizji poruszał się uszkodzony pojazd wprowadzono ruch wahadłowy. Przedmiotowy pojazd wpadł lewą stroną w dziurę pomiędzy krawężnikiem, a świeżo wylaną nawierzchnią asfaltu. Krawężnik ograniczając powierzchnie drogi był uszkodzony co spowodowało spękanie asfaltu i powstanie dziury, w którą wpadł samochód.

W związku z powyższym w ocenie powoda do zdarzenia doszło na skutek ubytku w asfalcie, za który to fakt odpowiedzialność ponosi pozwany (...) (Polska) S.A. W następstwie umowy cesji wierzytelności, powodowa spółka weszła w posiadanie praw do dochodzenia odszkodowania od pozwanego. Dotychczas w pozwie z dnia 04 lipca 2016 roku powód żądał od pozwanego zapłaty kwoty 5100 zł tytułem częściowego odszkodowania. W następstwie powyższego wyrokiem z dnia 19 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Augustowie zasądził na rzecz powoda dochodzoną kwotę w wysokości 5100 zł. Jednakże kwota ta nie rekompensowała całości powstałej szkody, co skutkowało zainicjowaniem powództwa o dopłatę częściowego odszkodowania w kwocie 12.497,44 zł

Odpowiadając na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. żądał oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego –według norm przepisanych, wskazując, iż pozwany zawarł z (...) (Polska) S.A. umowę OC dla klienta korporacyjnego, zaś w świetle zapisów polisy nr (...) franszyza redukcyjna dla szkód rzeczowych wynosiła 8000 zł. Pozwany argumentował, że w niniejszej sprawie zastosowanie winny mieć ogólne warunki ubezpieczenia OC dla klienta korporacyjnego, ustalone uchwałą nr (...) z dnia 07 maja 2009 roku Zarządu (...) S.A., ze zmianami ustalonymi uchwałą (...) z dnia 04 lutego 2011 roku i uchwałą (...) z dnia 28 marca 2012 roku. Powołując się na treść § 6 ust. 1 OWU pozwany wskazywał, iż przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego za szkody wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego działalności określonej w umowie ubezpieczenia lub posiadaniem mieniem, które jest wykorzystywane w takiej działalności będące następstwem czynu niedozwolonego w granicach odpowiedzialności ustawowej lub niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zdaniem pozwanego zebrany w dotychczas sprawie I C 423/16 SR w Augustowie materiał dowodowy nie pozwalał na wniosek, iż zostały spełnione przesłanki wskazane w § 6 ust. 1 OWU. Jako przyczynę zaistniałego zdarzenia pozwany wskazywał nie zachowanie przez kierującego pojazdem należytej ostrożności. Równocześnie pozwany zaznaczył, iż dochodzona przez powoda kwota tytułem odszkodowania uzupełniającego została ustalona w kwocie zawyżonej, gdyż należało uwzględnić w szacunkach kwotę franszyzy redukcyjnej (8000 zł) oraz kwotę dotychczas zasądzoną w sprawie I C 423/16 (w wysokości 5100 zł).

Dnia 03 stycznia 2018 roku powód (...) Sp. z o.o. wystąpił do SR w Augustowie z pozwem przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., domagając się zapłaty kwoty 10.100 zł tytułem częściowego odszkodowania z uwzględnieniem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od dnia 21 marca 2017 roku do dnia zapłaty. Równocześnie wnosił o zasądzenie kosztów procesu - stosownie do norm przepisanych. Uzasadniając podkreślał, że w dniu 14.02.2017 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki P. o nr rej. (...), stanowiący własność (...) S.A. z siedzibą w Ł.. W związku z tym, iż sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie, powód wystąpił o wypłatę odszkodowania. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 10.090,42 zł, jednakże zdaniem powoda, zaniżono znacznie wysokość kosztów naprawy pojazdu. W związku z powyższym powód żądał dopłaty częściowego odszkodowania.

W następstwie powyższego postanowieniem z dnia 01.02.2018 r. w sprawie o sygn. akt I C 641/17 Sąd Rejonowy w Augustowie, na podstawie art. 219 k.p.c., połączył do łącznego rozpoznania sprawę o sygn. akt I C 641/17 z powództwa (...) Spółka z o.o. w A. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę ze sprawą o sygn. akt I C 29/18 z powództwa (...) sp. z o.o. w A. przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę i powadził je pod sygn. akt I C 641/17.

Odpowiadając na pozew pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości normami przepisanej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uzasadniając wskazywał na brak legitymacji czynnej powoda, gdyż w aktach sprawy brak jest pełnomocnictwa dla pracowników (...) S.A. w Ł. do zawarcia umowy przelewu wierzytelność na rzecz powoda, wynikającej ze zdarzenia ubezpieczeniowego z dnia 14.02.2017 r. Brak jest również odpisu KRS powodowej spółki, z którego wynikałoby prawo do zawarcia umowy cesji wierzytelności dla A. S. (1). Wskazywał również, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi tytułem kosztów naprawy kwotę 10.090,42 zł, albowiem w przedłożonym przez powoda kosztorysie nr (...) z dnia 20.03.2017 roku uwzględniono naprawę i wymianę części, których uszkodzenia nie mogły powstać w wyniku przedmiotowej kolizji.

Kolejno pismem procesowym z dnia 20.06.2018 roku pełnomocnik powoda wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. w W. obok pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., bowiem bezpośredni sprawca szkody z uwagi na treść polisy wskazującą na franszyzę redukcyjną w kwocie 8.000 zł dla szkód rzeczowych, ponosi odpowiedzialność do kwoty 8.000 zł, zaś pozostała część odszkodowania winna być zwrócona przez (...) S.A. w W..

Postanowieniem z dnia 18.09.2018 r. Sąd Rejonowy w Augustowie, na mocy art. 194 § 3 k.p.c., wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W..

Odpowiadając na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych. Uzasadniając stanowisko argumentował, że w sprawie nie została wykazana legitymacja czynna powodowej spółki do wytoczenia przedmiotowego powództwa.

Wskazywał, że powód wywodzi swoją legitymację z treści porozumienia do umowy leasingu z dnia 23.06.2015 r., jednakże z jej treści wynika, iż powód nabył wierzytelność wyłącznie w stosunku do ubezpieczyciela, zgodnie z pkt 2 porozumienia. Cedent nie przeniósł na powoda swoich wierzytelności jakie mogły mu przysługiwać w stosunku do pozwanego, czy jego następców prawnych.

Roszczenia przysługujące (...) sp. z o.o. w dalszym ciągu przysługują zatem cedentowi i nie zostały skutecznie nabyte przez cesjonariusza.

Podkreślał również, powołując się na regulację z art. 442¹ § 1 k.c., że roszczenie przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W., o ile kiedykolwiek istniało, uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 16.12.2017 r., zaś skutek przerwy biegu przedawnienia nastąpił z dniem 29.08.2018 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia. Pozwem z dnia 25.10.2017 r. powód wystąpił wyłącznie przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., zaś skutek przerwy biegu przedawnienia nastąpił dopiero z chwilą doręczenia pozwanemu (...) S.A. w W. postanowienia o wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego, tj. w dniu 29.08.2018 r.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2019 roku w sprawie o sygn. akt I C 644/17 Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny (w pkt. I) zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w A. kwotę 4.497,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie – w pkt. II, oraz nadając wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności – w pkt. III. Punktem IV zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w A. kwotę 1696,80zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pkt. V zasądził od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz pozwanego

(...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2170,20 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Punktem VI zasądził od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1817zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pkt. VII zasądził od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 4117zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponadto w pkt. VIII zasądził od powoda (...) Spółka z o.o. w A. na rzecz Skarbu Państwa (kasy SR w Augustowie) kwotę 334 zł tytułem brakujących kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie wydane zostało w wyniku przeprowadzenia następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Dnia 22 listopada 2014 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność (...). Kierujący przedmiotowym pojazdem – M. B. zjechał kołami na pobocze remontowanego odcinka drogi (...) gm. R. i wpadł w dziurę pomiędzy popękany krawężnikiem, który wyznaczał pobocze drogi, a świeżo położoną nawierzchnią asfaltową.

Dnia 23.06.2015 roku została zawarta umowa cesji praw z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) Sp. z o.o. w A..

W trakcie postępowania powód (...) Sp. z o.o. w A. dochodził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. zapłaty kwoty 12.497,44 zł, jako niewypłaconej części odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) wskutek zdarzenia drogowego z dnia 22.11.2014 roku. Roszczenie powoda, co do kosztów naprawy pojazdu, zostało zaspokojone, przez zasądzenie pozostałej, żądanej przez powoda kwoty prawomocnym wyrokiem SR w Augustowie z dnia 17 września 2017 roku sygn. akt I C 423/16, utrzymanego w mocy wyrokiem SO w Suwałkach z dnia 13 grudnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt I Ca 405/17.

Sąd Rejonowy podkreślał przy tym, iż rozpoznając niniejszą sprawę był związany okolicznościami faktycznymi sprawy o sygn. akt: I C 423/16, gdzie potwierdzona została odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. za szkodę w pojeździe marki P. (...) o nr rej. (...), koszt naprawy przedmiotowego pojazdu ustalono na kwotę 17.597,44 zł netto, tj. 21.644,85 zł brutto. W wyniku tego postępowania pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w A. częściowego odszkodowania w kwocie 5.100,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20.01.2015r. do 31.12.2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty, w granicach przedmiotowego powództwa.

Sąd I instancji podkreślał przy tym, iż moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie o innym przedmiocie przekłada się na zakaz dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanyymi w sprawie już osądzonej. Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż brak było podstaw prawnych co do kwalifikacji szkody jako szkody częściowej.

Sąd Rejonowy dostrzegł jednakże, iż w dniu 19.08.2014 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z firmą (...) (Polska) S.A. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta korporacyjnego nr (...) na okres od dnia 20.09.2014 r. do dnia 19.09.2015 r, w świetle której franszyza redukcyjna wyniosła 8.000,00 zł dla szkód rzeczowych, z wyjątkiem czystych strat finansowych dla których ustalono franszyzę redukcyjną w kwocie 10 % odszkodowania, nie mniej niż 10.000 zł i nie więcej niż 50.000 zł.

W zaistniałych okolicznościach pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. uznał powództwo do kwoty 4.497,44 zł, natomiast w pozostałej części wniósł o jego oddalenie, konsekwentnie podkreślając, iż od żądanej przez powoda kwoty należy odliczyć kwotę 8.000,00 zł z tytułu franszyzy redukcyjnej z uwagi na zawartą umowę z (...) (Polska) S.A. w W..

Sąd I instancji wskazał ponadto, iż z dniem 28.04.2017 r. (...) (Polska) S.A. został przejęty w trybie art. 492 § 1 k.s.h. przez spółkę przejmującą (...) S.A. Z tym samym dniem nastąpiła zmiana firmy spółki przejmującej, która obecnie brzmi (...) S.A. z siedzibą w W..

Za bezsporne w sprawie powództwa wtoczonego przez powoda (...) Sp. z o.o. w A. przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. uznano to, iż w dniu 14.02.2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki P. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był (...) S.A., a korzystającym (...) Sp. z o.o. w A.. Skutki wspomnianej kolizji odpowiada pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., jako ubezpieczyciel OC sprawcy szkody.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady za powstałą szkodę, a wskutek wszczętego postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi odszkodowania na kwotę 10.090,42 zł.

Dnia 31.07.2017 r. (...) S.A. z siedzibą w Ł., w imieniu którego działali P. R. i P. N., zawarł z cesjonariuszem (...) Sp. z o.o. w A. umowę cesji, na mocy której wszelkie prawa i roszczenia powstałe w związku z kolizją drogową z dnia 14.02.2017 r., w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej (...), w szczególności uprawnienie do dochodzenia przez cesjonariusza we własnym imieniu i na własny rachunek odszkodowania, przeszły na rzecz (...) Sp. z o.o. w A..

Celem ustalenia zakresu uszkodzeń w pojeździe marki P. (...), Sąd I instancji dopuścił dowód z zeznań świadków M. B. oraz M. R., którzy zeznali, iż uszkodzeniu w pojeździe uległy błotnik, zderzak, reflektor, kierunkowskaz – część zespolonej lampy, układ kierowniczy i felga. Jazda samochodem nie była możliwa. Było to bardzo silne uderzenie, gdyż pękła końcówka kierownicza i siła ta przenosi się na kolumnę kierowniczą. Przed kolizją auto nie było uszkodzone. Sąd Rejonowy obdarzył zeznania świadków walorem wiarygodności, jako spójne i logiczne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Na podstawie sporządzonej na potrzeby sprawy opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, ustalono, że przyjmując za uzasadnioną stawkę za roboczo-godzinę mieszczącą się w przedziale stawek rynkowych, tj. stawki w wysokości 110/110 zł netto, koszty naprawy uszkodzeń powstałych w samochodzie powoda, w wyniku przedmiotowego zdarzenia, mogły wynieść: w wariantcie I - kwotę 25.643,10 zł netto, 31.541,01 zł brutto (przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, pod każdym względem w stosunku do wartości sprzed kolizji z dnia 14.02.2017 roku) natomiast w wariantcie II – bez uwzględnienia wymiany przekładni kierowniczej - kwotę 20.859,26 zł netto, 25.656,89 zł brutto, zaś tak przeprowadzona naprawa pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, pod każdym względem i nie spowoduje wzrostu wartości samochodu w stosunku do wartości sprzed kolizji z dnia 14.02.2017 roku. Równocześnie w III wariantcie naprawa mogła kosztować 19.383,57 zł netto, 23.841,79 zł brutto, jednakże tak przeprowadzona naprawa nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody. Sąd uznał opinię biegłego sądowego A. S. (2) za pełną, rzetelną, a próbując wnioski w niej zawarte.

Powołując się na treść art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.), Sąd I instancji podkreślał, iż do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o których mowa w art. 20f pkt 2.

Równocześnie w świetle art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Powołując się na stosowne orzecznictwo Sąd podkreślał przy tym, że odpowiedzialności na zasadzie ryzyka strony prowadzącej zakład lub przedsiębiorstwo nie wyłączy przeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez pozwanego i ustalenie, że ubezpieczona spółka właściwie zabezpieczała teren, na którym prace drogowe były realizowane.

Za oczywiste Sąd Rejonowy uznał to, iż spółka (...) S.A. stanowi przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą siły przyrody wskazując, że związek przyczynowy między szkodą a ruchem przedsiębiorstwa (zakładu) ma miejsce zarówno wtedy, gdy szkoda jest bezpośrednim skutkiem użycia sił przyrody i pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z

niebezpieczeństwem wynikającym z zastosowania tych sił, jak i wtedy, gdy pozostaje w związku z samym tylko ruchem przedsiębiorstwa lub zakładu jako całości, niezwiązanym koniecznie w danych okolicznościach z wykorzystywaniem sił przyrody.

Kontynuując Sąd podkreślał, że w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Wskazywał przy tym, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, iż chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione.

W ocenie Sądu I instancji szkoda z dnia 22.11.2014 roku powstała w związku z prowadzeniem przez firmę (...) S.A. z siedzibą w W. działalności objętej przedmiotem ubezpieczenia. Ponadto postępowanie sądowe prowadzone przez Sąd Rejonowy w Augustowie pod sygn. akt I C 423/16 dowiodło, iż pojazd powoda najechał na dziurę znajdującą się w przeznaczonym o użytku odcinku jedni remontowanej przez firmę (...) S.A. z siedzibą w W., która nie była prawidłowo oznakowana czy zabezpieczona. W następstwie niewystarczającego naprawienia drogi doszło do szkody w pojeździe powoda w dniu 22.11.2014 roku, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w związku z objęciem firmy remontującej drogę odpowiedzialnością cywilną. Równocześnie Sąd zwrócił uwagę na to, iż z umowy łączącej sprawcę szkody (...) S.A. z siedzibą w W. (uprzednio (...) (Polska) S.A.) oraz (...) S.A. z siedzibą w W., potwierdzonej polisą numer (...) wynikało, że umowa ta zawarta została na podstawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla klienta korporacyjnego ustalonych Uchwałą Nr (...) z dnia 07.05.2009 roku Zarządu (...) S.A. ze zmianami ustalonymi Uchwałą Nr (...) z dnia 04.02.2011 roku i Uchwałą nr (...) z dnia 28.03.2012 roku, zaś franszyza redukcyjna określona została na kwotę 8.000 zł dla szkód rzeczowych, z wyjątkiem czystych strat finansowych, dla których ustalono franszyzę redukcyjną w kwocie 10 % odszkodowania, nie mniej niż 10.000 zł i nie więcej niż 50.000 zł (vide k. 334-336 akt). Równocześnie w myśl § 11 OWU odpowiedzialności cywilnej dla klienta korporacyjnego, (...) S.A. wypłaca odszkodowanie z uwzględnieniem franszyzy redukcyjnej w wysokości ustalonej w umowie ubezpieczenia. Skoro zatem łącząca strony umowa w zakresie franszyzy redukcyjnej odwoływała się do jej ustalenia zgodnie z postanowieniami OWU, przyjąć należy, iż w niniejszej sprawie wynosiła 8.000,00 zł. W tych wszystkich okolicznościach należało do kwoty 17.597,44 zł (wartość szkody ustalona w postępowaniu o sygn. akt I C 423/16) odjąć kwotę 5.100,00 zł (zasądzoną prawomocnym wyrokiem SR w Augustowie I C 423/16) oraz kwotę 8.000,00 zł (franszyzę redukcyjną), co bezspornie dało kwotę 4.497,44zł.

Mając na uwadze zaprezentowane ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sąd I instancji zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w A. kwotę 4.497,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20.01.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty. Wydając rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd Rejonowy uwzględnił treść regulacji zawartej w art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 k.c. Równocześnie z powyższych względów roszczenie powoda ponadto kwotę 4.497,44zł uznano za bezzasadne. Z uwagi na okoliczność uznania przez pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. powództwa do kwoty 4.497,44 zł, Sąd wyrokowi w pkt. I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozstrzygając kwestię roszczenia dochodzonego przez powoda od (...) S.A. z siedzibą w W. Sąd Rejonowy wskazał, iż analiza materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie pozostawiała wątpliwości co do okoliczności braku legitymacji czynnej po stronie powoda w stosunku do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Pkt. 3 porozumienia do umowy Leasingu nr (...) dotyczącego cesji praw z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu, zawartego w dniu 23.06.2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a (...) Sp. z o.o. wskazywał, iż korzystający jest wyłącznie legitymowany do wniesienia powództwa dotyczącego roszczeń z ww. umowy ubezpieczenia, na swój własny koszt i ryzyko, w zakresie wskazanym w pkt. 2 niniejszego porozumienia, tj. w zakresie „cesji praw do dochodzenia od ubezpieczyciela roszczeń z tytułu szkody częściowej nr (...)”. W tych okolicznościach, Sąd doszedł do przekonania, iż nie nastąpiła cesja praw odnośnie roszczenia powoda przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W.. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że

jedynie uprawnionym do dochodzenia roszczeń z tytułu szkody powstałej w dniu 22.11.2014 r. w pojeździe P. o nr rej. (...) był (...) Sp. z o.o. w W..

Wobec braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, Sąd oddalił powództwo w stosunku do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., jako bezzasadne i nieudowodnione (art. 6 k.c.), o czym orzekł jak w punkcie II wyroku.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie roszczenia skierowanego przez powoda (...) Sp. z o.o. w A. względem pozwanemu (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. Sąd I instancji uznał je również bezzasadne, gdyż powód nie wykazał istnienia po jego stronie legitymacji czynnej do zainicjowania powództwa w tym zakresie.

Sąd Rejonowy skonstatował, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również stwierdzony pismem (art. 509-511 k.c.). Powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, dołączył do pozwu potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji z dnia 31.07.2017 roku zawartą pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w Ł., w imieniu którego działali P. R. i P. N., a (...) Sp. z o.o., jednakże nie przedłożył pełnomocnictwa dla osób reprezentujących (...) S.A. w Ł. do zawarcia umowy przelewu wierzytelności na rzecz powoda, wynikającej ze zdarzenia ubezpieczeniowego z dnia 14.02.2017 r. Umocowanie do działania w imieniu (...) S.A. z siedzibą w Ł. nie wynikało również ze złożonego przez pozwanego odpisu KRS. Sąd dokonał szczegółowej analizy przedłożonego odpisu KRS, z której wynikało, iż P. R. i P. N. w nim nie figurują, nie są to osoby uprawnione do reprezentowania (...) S.A. z siedzibą w Ł.. Zawarcie umowy cesji wierzytelności dla swojej skuteczności wymaga wykazania umocowania, tym bardziej, iż strona pozwana od początku postępowania sądowego podnosiła zarzut braku legitymacji czynnej powoda, uzasadniając swoje wywody.

Wobec faktu uznania przez Sąd Rejonowy, iż zawarta umowa przelewu wierzytelności przysługującej (...) S.A. z siedzibą w Ł. względem pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na powodową spółkę (...) Sp. z o.o. w A. jest nieskuteczna, a co za tym idzie powód nie posiada legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie, Sąd I instancji oddalił wystosowane przez powoda powództwo w stosunku do pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W..

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do treści art. 100 k.p.c. w zw. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie uwzględniając fakt, iż żądanie powoda zostało uwzględnione jedynie częściowo.

W stosunku do pozwanych (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w W. powód przegrał proces w całości, zatem Sąd orzekł o kosztach w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O brakujących, nierozliczonych wydatkach w postaci kosztów opinii biegłego i dojazdu świadka na rozprawę, Sąd rozstrzygał na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi w całości stronę powodową.

Apelację od powyższego orzeczenia Sądu I instancji wniósł powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w A. zaskarżając je w części, tj.: w zakresie pkt. II, V, VI-VIII. W ramach podnoszonych zarzutów co do rozpoznanego powództwa wytoczonego przeciwko (...) o zapłatę kwoty 10.100 zł wskazywał na:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, a polegającą na przyjęciu, iż powód nie udowodnił legitymacji procesowej do dochodzenia odszkodowania od (...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 14 lutego 2017 roku, bowiem powód nie wykazał, aby pracownicy (...) S.A. mieli upoważnienie do podpisania umowy cesji wierzytelności, w sytuacji gdy z samej umowy cesji z dnia 31 lipca 2017 roku wynika, iż P. R. oraz P. N. działali z upoważnienia, które omyłkowo nie zostało dołączone do pozwu;
2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 130 § 1 k.p.c. w zw. żart. 187 § 1 k.p.c., poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji wezwania powoda do uzupełnienia braku formalnego pozwu i przedłożenia pełnomocnictw, na podstawie których pracownicy Banku zawarli umowę cesji z powodem;

- art. 230 k.p.c. w zw. żart. 229 k.p.c. poprzez uznanie, iż powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie z uwagi na przedłożenie umowy cesji wierzytelności bez pełnomocnictw, podczas gdy strona pozwana nie kwestionowała braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na wyżej wskazaną okoliczność, a w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła powodowi kwotę bezsporną odszkodowania.

W ramach podnoszonych zarzutów co do rozpoznanego powództwa wytoczonego przeciwko (...) S.A. o zapłatę kwoty 8000 zł tytułem odszkodowania zarzucał zaskarżonemu wyrokowi:

3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, a polegające na przyjęciu, iż powód nie udowodnił legitymacji procesowej do dochodzenia odszkodowania od pozwanego z siedzibą w W. w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 22 listopada 2014 roku, bowiem:

- powód nie wykazał, aby M. S. (1) był uprawniony do reprezentacji spółki, a z (...) Sp. z o.o. wynika, iż uprawnionym do reprezentacji spółki w dacie podpisania umowy cesji jest M. S. (1), zaś powyższe jest informacją jawną, co skutkuje twierdzeniem, iż powód posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu;
- powód nie wykazał, aby M. S. (2) miała upoważnienie do podpisania umowy cesji wierzytelności, w sytuacji gdy z samej umowy cesji z dnia 23 czerwca 2015 r. wynika, iż działała z upoważnienia, które omyłkowo nie zostało dołączone do pozwu;
- nie dołączono prawidłowej umowy cesji wierzytelności pozwalającej na dochodzenia odszkodowania od (...) S.A. czyli sprawcy szkody w sytuacji gdy umowa cesji nie została dołączona omyłkowo, bowiem powództwo zostało pierwotnie wytoczone przeciwko (...) S.A., zaś na żadnym etapie postępowania powód nie był wzywany do uzupełnienia powyższego dokumentu;

4. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c., poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji wezwania powoda do uzupełnienia braku formalnego pozwu i przedłożenia pełnomocnictw, na podstawie których zawarto umowę cesji z powodem oraz dokumentu cesji wierzytelności pozwalającej na dochodzenia odszkodowania od (...) S.A.;

5. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie, iż nastąpiło przedawnienie roszczenia, w sytuacji gdy powód na temat istnienia franszyzy redukcyjnej dowiedział się od daty wniesienia pozwu w sprawie I C 423/16 tj. dnia 05 lipca 2016 r., zaś zawezwanie do udziału w sprawie (...) S.A. nastąpiło dnia 18 czerwca 2018 r. czyli bieg przedawnienia został przerwany, nadto nie upłynął jeszcze termin przedawnienia, stad należy uznać, iż. roszczenie w żaden sposób nie jest przedawnione;

6. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powództwo przeciwko (...) S.A. uległo przedawnieniu, w sytuacji gdy rozmiar szkody nie był możliwy do określenia w chwili wytoczenia powództwa, czego powód miał świadomość i dlatego wnosił o przeprowadzenie w tej materii postępowania dowodowego, zaś dopiero jego wynik wskazał na rzeczywisty rozmiar szkody i pozwolił określić wysokość żądanego odszkodowania, a co za tym idzie istnienie zapisów dotyczących franszyzy redukcyjnej, co powód wykorzystał do sprecyzowania roszczenia, co skutkuje twierdzeniem, iż roszczenie nie jest przedawnione.

Ponadto żądał dopuszczenia wniosków dowodowych w postaci umowy cesji i załączonych pełnomocnictw.

Wskazując na powyższe zarzuty powód domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz wydania orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o oddalenie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm przepisanych.

Odpowiedź na apelację powoda złożył również pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. domagając się jej oddalenia oraz wydania rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego.

Z odpowiedzią na apelację powoda wystąpił również trzeci z pozwanych tj.: (...) S.A. z siedzibą w W.. W złożonej odpowiedzi wnosił o oddaleniu apelacji powoda w całości wraz ze zgłoszonymi wnioskami dowodowymi oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważy co następuje:

Apelacja powoda była nieuzasadniona.

Orzeczenie wydane przez Sąd I instancji zapadło bowiem w następstwie dokonania skrupulatnych, obszernych ustaleń faktycznych jak również poczynienia prawidłowej subsumpcji. Sąd Okręgowy uznał zatem, iż rozstrzygnięcie zapadłe przed Sądem I instancji jako trafne, znajdujące odzwierciedlenie w całości materiału dowodowego, zasługiwało na całościową aprobatę.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy uznał za uzasadnione odniesienie się do podnoszonej w apelacji kwestii, co do sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegających na uznaniu, iż powód nie udowodnił przysługującej mu legitymacji procesowej do dochodzenia odszkodowania od pozwanego (...)A. z siedzibą w W..

Regulacja prawna zawarta w art. 509 k.c. wskazuje, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią. W związku z czym zamierzonym skutkiem zawarcia umowy przelewu będzie utrata wierzytelności przez cedenta i uzyskanie jej przez cesjonariusza. Przedmiotem przelewu może być, co do zasady, każda wierzytelność. Równocześnie w art. 511 k.c., ustawodawca przewodził warunek niezbędny do uznania umowy cesji wierzytelności za skuteczną. W przedmiotowym artykule wskazano bowiem, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Przy czym wymaganie zachowania owej formy, w jakiej mają być wyrażone oświadczenia cedenta i cesjonariusza, odnosi się nie do każdego przelewu, a jedynie do sytuacji, gdy przenoszona wierzytelność dokumentowana jest pismem.

W przedmiotowej sprawie umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 31 lipca 2017 roku (...) S.A. z siedzibą w Ł., reprezentowanym przez P. R. i P. N. istotnie była zawarta w formie pisemnej, zaś jej odpis załączony do akt sprawy został potwierdzony za zgodność z oryginałem. Równocześnie należy jednakże stwierdzić za Sądem Rejonowym, iż dochodzący roszczenia w oparciu o w/w umowę cesji cesjonariusz (powód) obligowany był do przedłożenia pełnomocnictwa przedstawicieli cedenta, wykazującego, iż P. R. i P. N. byli uprawnieni do zawarcia umowy przelewu wierzytelności na rzecz powoda. Umocowanie do dokonania w imieniu cedenta tejże czynności nie wynikało bowiem z znajdującego się w aktach sprawy odpisu KRS, gdyż osoby P. N. i P. R. nie zostały w nim wskazane oraz nie zostały wymienione jako legitymujące się pisemnym uprawnieniem do reprezentowania (...) S.A. z siedzibą w Ł..

W zaistniałych okolicznościach Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż obowiązek wykazania uprawnienia P. R. i P. N. do reprezentowania (...) S.A. z siedzibą w Ł. do zawarcia umowy cesji spoczywał, w myśl regulacji z art. 6 k.c., na powodzie jako inicjującym postępowanie. Skoro zaś powód D. (...) Sp z o.o. powyższemu wymaganiu nie sprostał, jego roszczenie w stosunku do (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. podlegało oddaleniu z uwagi na niewykazanie legitymacji czynnej do wniesienia powództwa w tym zakresie.

Podobnie Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do uznania za zasady zarzutu naruszenia art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wezwania powoda (przez Sąd I instancji) do uzupełnianie braku formalnego pozwu. Istotnie w przypadku gdy pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Podkreślić zdaniem Sądu Okręgowego należy, iż przedmiotowa procedura wezwania do uzupełniania braków dotyczy warunków formalnych pisma procesowego, które to zagadnienie nie powinno być wykładane rozszerzająco, szczególnie, iż kwestie wykraczające poza braki formalne, a dotyczące zasad samego postępowania, zostały uregulowane w pozostałych przepisach k.p.c.. W orzecznictwie wskazuje się bowiem, iż niedołączenie dokumentów do pozwu nie może uzasadniać wezwania strony w trybie art. 130 k.p.c. do ich złożenia pod rygorem zwrotu pozwu (por. post SN z dnia 02 grudnia 1966 roku, sygn. akt I CZ 126/66, *legalis*).

Kontynuując, zaakcentować w tym miejscu należy, że w myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą postępowania cywilnego jest bowiem to, że Sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału zaoferowanego przez strony. Norma zawarta w zdaniu drugim w/w przepisu wprawdzie umożliwia dopuszczenie przez sąd dowodu niezgłoszonego przez stronę, jednakże ma ona charakter wyjątkowy i nie może być stosowana w oderwaniu od zasady kontrydiktoryjności i zasady równości stron w procesie. Obowiązek inicjatywy dowodowej spoczywa na stronach i sąd nie jest władny wyręczać strony w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. Tym bardziej zasada prowadzenia postępowania dowodowego w ramach wniosków strony winna w szczególności znaleźć zastosowanie w przypadku, gdy strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. Podobnie w art. 6 k.c. ustawodawca w sposób jednoznaczny wskazał, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W następstwie powyższego to powód wszczynając postępowanie winien dochować należytej staranności w wykazaniu i udowodnieniu przysługujących mu roszczeń, zaś rozpoznający spór Sąd nie jest uprawniony wyręczać stron w ich procesowych obowiązkach. Zakres i skuteczność podjętej inicjatywy dowodowej przez powoda przesądza bowiem o wyniku procesu.

Przedłożone do akt postępowania przez powoda dokumenty nie potwierdzały, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, aby strona powodowa nabyła wierzitelność przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) i wstąpiła w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby ją do żądania spełnienia świadczenia. Brak wykazania przez powoda tego, iż nabył wierzitelność względem pozwanego, skutkowało niewykazaniem legitymacji czynnej w sprawie, która to okoliczność skutkowało musiała oddaleniem powództwa, bez konieczności już nawet badania i oceny samego żądania pozwu, tak co do zasady, jak i wysokości.

Przechodząc do kwestii podnoszonych w apelacji zarzutów w zakresie powództwa wytoczonego przeciwko (...) S.A. Sąd Okręgowy uznał za zbędne i niecelowe ponowne odnoszenie się do analogicznych zarzutów, które omówiono powyżej w stosunku do pozwanego (...) Towarzystwa (...), tj.: podnoszonych przez powoda naruszeń w zakresie braku legitymacji procesowej powoda do skutecznego wystąpienia z powództwem przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. oraz kwestii zaniechania przez Sąd I instancji wezwania powoda do uzupełnianie braków w postaci dokumentacji potwierdzającej zawarcie cesji wierzitelności, pozwalającej na dochodzenie odszkodowania od (...) S.A. z siedzibą w W.

Analogicznie jak miało to miejsce w przypadku roszczenia powoda dochodzonego względem (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., powód (...) Sp. z o.o. w A. nie wykazał, iż w wyniku porozumienia do umowy Leasingu nr (...) dotyczącej cesji praw z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu zawartego w dniu 23 czerwca 2015 roku między (...) Sp. z o.o. w W. a D. point Sp. z o.o. nabył uprawnienia do dochodzenia odszkodowania od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd I instancji z pkt. 2 przedmiotowego porozumienia w sposób jednoznaczny wynika, iż uprawnionym do dochodzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., roszczeń z tytułu szkody powstałej dnia 22 listopada 2014 roku w pojeździe marki P. (...) o nr rej (...) jest (...) Sp. z o.o. w W., bowiem cesja dotyczyła tylko roszczeń w stosunku do ubezpieczyciela ze wskazanej konkretnie szkody nr (...). Nie mogło odnieść skutku dowodowego wpływającego na ocenę prawidłowości wniosku Sąd Rejonowy także

porozumienie załączone przez pełnomocnika powoda przy piśmie z dnia 16 lipca 2018r - w uzupełnieniu apelacji. Załączone przy tym piśmie porozumienie z tej samej daty, dotyczące tej samej szkody różni się w sposób zasadniczy od złożonego przy pozwie i podpisanego przez inną osobę. Należy w tym miejscu zadać pytanie dlaczego w tym samym dniu sporządzono dwa różne porozumienia o różnej treści, dotyczące tej samej szkody, podpisane przez różne osoby, w którym jedno dotyczyło cesji w zakresie roszczeń wyłącznie do ubezpieczyciela, a drugie do ubezpieczyciela i (...) S.A.

Zdaniem sądu okręgowego drugi z dokumentów załączony po złożeniu apelacji jest antydatowany i sporządzony wyłącznie dla celów procesowych, bowiem inaczej w sposób logiczny nie da się wytłumaczyć istnienia dwu różnych dokumentów sporządzonych w tym samym miejscu i dniu, o różnej treści, podpisanych przez różne osoby, a dotyczących cesji tej samej wierzytelności.

Konkludując, jednie marginalnie podnieść należy, iż to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia okoliczności posiadania uprawnień do dochodzenia roszczenia względem pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W., któremu to obowiązkowi, w ocenie Sądu Okręgowego, powód w żadnym stopniu nie sprostał.

Co się zaś tyczy zarzutu naruszenia art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż roszczenie powoda względem (...) S.A. z siedzibą w W. uległo przedawnieniu Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż nie miał on bezpośredniego przełożenia na uwzględnienie bądź oddalenie apelacji, zważywszy na okoliczność omówionego wyżej braku legitymacji czynnej po stronie powoda (...) Sp. z o.o. w A., uprawniającej do skutecznego wystąpienia z powództwem przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W..

W związku z powyższym podnoszone przez powoda w apelacji zarzuty i argumenty należało uznać za bezzasadne, czego następstwem było oddalenie apelacji w oparciu o art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego zostało oparte na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, przy czym wniosek pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż w złożonej apelacji powód (...) Sp. z o.o. nie wdał się w spór co do rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczeni dochodzonego względem (...) S.A. z siedziba w W..

SSO Alicja Wiśniewska SSO Cezary Olszewski SSO Agnieszka Kluczyńska